

Arrest

nr. 72 442 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn van Afghanistan, geboren in 1363 (Perzische kalender, komt overeen met 1984), te Jaghouri, Qogha. U bent een Hazara van etnische afkomst en een sjiietische moslim. U bent ongehuwd. Uw vader, stiefmoeder en broer zijn volgens uw verklaringen vermoedelijk meegenomen door de Taliban en zijn bijgevolg spoorloos. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 29 december 2004. U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor vervolging omdat u in opdracht van een Amerikaan christelijke pamfletten had verdeeld. Uw aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet ontvankelijk beoordeeld, maar in dringend beroep besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 12 april 2005 tot een verder

onderzoek. In de fase ten gronde echter werd u op 17 mei 2005 de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Tegen deze beslissing ging u in beroep doch de Vaste Beroepscommissie bevestigde op 11 april 2006 de beslissing van het CGVS. Hiertegen ging u in beroep bij de Raad van State die op 5 maart 2007 een conform arrest velde.

Op 4 april 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam op 26 september 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 6526 van 29 januari 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 21 maart 2008 door de Raad van State verworpen.

Uw derde asielaanvraag van 5 maart 2009 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In december 2010 nam u deel aan een hongerstaking. Op 24 december 2010 heeft u zich een vierde keer vluchteling verklaard. U stelt dat u nog steeds niet terug kan naar Afghanistan omwille van de redenen zoals aangegeven tijdens uw eerste aanvraag. Verder beroept u zich op de algemene onveilige situatie in Afghanistan om het statuut van subsidiaire bescherming aan te vragen. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legt u enkele recent verkregen documenten voor. Het betreft een Afghaans paspoort en een document van de Afghaanse ambassade met de namen van de hongerstakers.

B. Motivering

Uw eerste twee asielaanvragen werden door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de aangebrachte asielmotieven. In de arresten van de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er tevens aangekaart dat u een erg beperkte kennis over Afghanistan in het algemeen en Jaghuri in het bijzonder aan de dag legde. Er werd in de arresten dan ook besloten dat u uw beweerde verblijf in Jaghuri niet aannemelijk kon maken. Zo werd er ondermeer opgemerkt dat noch uw dorp, noch de vermelde omliggende dorpen teruggevonden konden worden. Bovendien situeerde u uw dorp bij de grens met de provincie Uruzgan, terwijl uw provincie niet grenst aan Uruzgan: de provincie Zabul scheidt Uruzgan van Ghazni. Voorts stelde u ondermeer geheel verkeerd dat Anguri het districtscentrum van Jaghuri is en kende u noch het districtshoofd van Jaghuri, noch de provinciegouverneur van Ghazni bij naam. Ook meende u geheel verkeerd dat de meisjes in het district Jaghuri niet naar school konden gaan tijdens het Talibanregime. Geconfronteerd met de vaststellingen van de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan u slechts uw onwetendheid wijten aan stress en het gebrek aan opleiding (CGVS 10/6/2011 p.4). Noch stress, noch het gebrek aan scholing kan evenwel als afdoende verklaring ingeroepen worden voor uw gebrek aan elementaire kennis.

Daarnaast treden verschillende van uw verklaringen tijdens het gehoor in het kader van uw vierde asielaanvraag de vaststellingen van de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij. Zo dient opgemerkt dat u zowel tijdens het gehoor op 29 maart 2005 als tijdens het gehoor op 10 juni 2011 gevraagd werd de reisweg van uw dorp tot de stad Ghazni weer te geven. Het mag verbazen dat van de lijst van achttien plaatsen die u tijdens het laatste gehoor gaf er maar drie overeenkomen met de wegbeschrijving die u gaf in 2005. Hoewel er verschillende van de plaatsnamen van de beschrijving van 2011 op de kaart van Jaghuri voorkomen kan er bovendien geen logische reisweg uit afgeleid worden. Dat uw kennis van Jaghuri over de jaren verbeterde maar nog steeds niet met de werkelijke situatie strookt, roept dan ook de nodige vraagtekens op bij de wijze waarop u deze (vaak foutieve) kennis verworven heeft (CGVS 10/6/2011 p.3; CGVS 29/3/2005 p.5).

Hetzelfde vermoeden moet geuit worden bij uw goede kennis van de gouverneurs van Ghazni. Waar de Vaste Beroepscommissie opmerkte dat u niet op de hoogte was van de identiteit van deze personen, blijkt u anno 2011 wel een goede kennis van de gouverneurs van Ghazni te bezitten. Ook bent u er nu wel van op de hoogte dat Zabul en niet Uruzgan aan uw district grenst (CGVS 10/6/2011 p.5). Minstens een deel van uw, evenwel nog steeds beperkte, kennis van Jaghuri en Ghazni die u tijdens het gehoor in het kader van uw vierde asielaanvraag tentoonspreidde, lijkt dan ook aan studie te zijn onttrokken. Desalniettemin moet u zich onwetend verklaren aangaande verschillende gebeurtenissen die u tijdens uw verblijf in de stad Ghazni niet zouden mogen zijn ontgaan.

Zo kent u, die ondermeer als ober in een restaurant te werk was gesteld, de wisselkoers niet van de devaluatie die destijds werd doorgevoerd (CGVS 10/6/2011 p.3). Ook herinnert u zich geen aanslagen in de stad Ghazni in de periode dat u daar woonde. Nochtans werd in deze periode onder andere een

Franse UN medewerkster op klaarlichte dag in het centrum van Ghazni vermoord (CGVS 10/6/2011 p.4). Ook het commotierijke incident waarbij vlak bij de stad Ghazni burgers ten prooi vielen aan een Navo-luchtbombardement is blijkbaar ongemerkt aan u voorbij gegaan (CGVS 10/6/2011 p.5). Dat u niet op de hoogte bent van de aanwezigheid van Hindoes en Sikhs in Ghazni-stad, wijt u aan het feit dat u haast 24 uur per dag in het restaurant verbleef. Nochtans volgde u dagelijks een avondcursus Engels, hetgeen het opgehangen beeld van isolement aanzienlijk ondermijnt (CGVS 10/6/2011 p.5). Tenslotte stelt u dat de Amerikanen de stad Ghazni direct na de val van het Talibanregime innamen. Indien u werkelijk destijds in Ghazni vertoefde zou het u niet mogen zijn ontgaan dat niet de Amerikanen maar wel de Noordelijke Alliantie de stad destijds innam (CGVS 10/6/2011 p.4).

Bovenstaande opmerkingen steunen de vaststelling van de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk is.

Ook over andere aspecten betreffende uw achtergrond biedt u allerm minst duidelijkheid. Zo schetst u geen eenduidig beeld over het gemis van scholing waaronder u te lijden had. U stelt dat u van huis wegliep omdat u niet mocht studeren van uw ouders (CGVS 29/3/2005 p.5). Als er u tijdens uw laatste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt waarom u niet kon of mocht studeren klinkt het eerst dat u niet naar school kon omwille van de oorlogssituatie. Als er verder op wordt doorgevraagd houdt u het er op dat uw familie te arm was om u naar school te laten gaan (CGVS 10/6/2011 p.2,4). Het beeld dat u ophing tijdens uw eerste asielaanvraag dat u de hele tijd op het veld werkte terwijl uw vrienden konden gaan studeren, strookt dan weer allerm minst met uw huidige bewering dat u omwille van gezondheidsproblemen niet kon werken (Vragenlijst 27 april 2005 p.8; CGVS 10/6/2011 p.5).

Ook bij de geschetste familiesituatie in Afghanistan, meer bepaald het wedervaren van uw ouders en uw broer, moeten de nodige vraagtekens worden geplaatst. Uw relaas over de verdwijning van uw gezin staat immers bol van vaagheden en onduidelijkheden. Doorheen uw asielaanvragen komt u immers met meerdere versies aangedragen. Waar u eerst stelde dat uw ouders meegenomen zouden zijn door de Taliban, meent u later dat ze vermist raakten toen de Taliban het gebied veroverden (CGVS 29/3/2005 p.2,5; vragenlijst 25 april 2007 bijlage p.1; CGVS 10/6/2011 p.5). Als er door wordt gevraagd op het moment van hun verdwijning en wordt aangekaart dat de Taliban reeds vóór uw vlucht naar Ghazni-stad Jaghuri veroverden, verlaat u ook deze piste en houdt u het erop dat ze tijdens het Talibanregime verdwenen. Vele mensen verlieten de streek tijdens het Talibanregime, zo stelt u, omwille van de wrede daden die de Taliban beging in andere streken. U gaat evenwel tegelijkertijd akkoord met de stelling dat het rustig was in Jaghuri onder de Taliban. Dat de inwoners dan ondanks de rust zo'n anderhalf jaar na de inname van Jaghuri door de Taliban plots hun huizen zouden hebben verlaten omdat de Taliban elders wrede daden beging, is weinig waarschijnlijk (CGVS 10/6/2011 p.5,6). Uw verklaring voor uw haast algehele onwetendheid over het lot van uw ouders en het feit dat u hierover met elkaar klemmende verklaringen aflegt, verklaart u door te verwijzen naar uw jonge leeftijd. Dat u als negentienjarige niet meer in staat zou zijn geweest dan enkel de burens te raadplegen, zeker met een oom in hetzelfde dorp, is niet aannemelijk (CGVS 10/6/2011 p.5,6).

Het geloof in de voorgestelde familiesituatie wordt verder geschaad door uw verklaringen omtrent de wijze waarop u uw reis naar Europa betaalde. Een deel van het geld waarmee u de smokkelaar betaalde verkreeg u immers van de Amerikaanse man die een hoofdrol speelt in uw asielaanvraag. Een aanzienlijk deel van 3000 euro die u de smokkelaar moest betalen, namelijk 2000 dollar, zou u van hem gekregen hebben. Daar uw asielmotieven als bedrieglijk werden ontmaskerd in de eerste en tweede asielaanvraag maakt u allerm minst duidelijk hoe u het geld voor de smokkelaar verzamelde. Deze vaststelling sterkt het vermoeden dat u over uw netwerk en/of identiteit de ware toedracht achterhoudt (CGVS 29/3/2005 p.12; CGVS 10/6/2011 p.4).

Ook over uw taskara kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Waar u stelt dat uw taskara werd aangevraagd door uw oom terwijl u in België verbleef, spreekt de uitgiftedatum van het identiteitsdocument u tegen. De taskara werd immers uitgegeven in 1381 (ca 2002) toen u naar eigen zeggen in Ghazni stad verbleef (CGVS 10/6/2011 p.2). Voor deze markante tegenstrijdigheid kan u geen verklaring bieden. Deze tegenstrijdigheid wekt dan ook weinig vertrouwen inzake uw beweerde verblijf in Afghanistan en identiteit.

Uw scholing en uw familiesituatie bepalen in grote mate uw levensomstandigheden in Afghanistan. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij de asielinstanties in alle openheid inzage biedt in zijn profiel en levenssituatie in zijn land van herkomst. Door deze domeinen van uw identiteit voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden, maakt u het hen onmogelijk een duidelijk beeld te krijgen

van uw nood aan bescherming. Het hoeft immers geen betoog dat het antwoord op de vraag wie u bent niet alleen een cruciale factor is in het proces van het verwerven van informatie om tot een beoordeling te komen, maar ook in de beoordeling van uw asielaanvraag zelf.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze, instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het paspoort noch de lijst met namen van hongerstakers kan immers zicht bieden op uw verblijf in Afghanistan. Bovendien weze opgemerkt dat niet uw Afgaanse nationaliteit wordt betwist, maar wel dient te worden gesteld dat het door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over uw verblijfplaatsen doorheen uw leven de asielinstanties onmogelijk maakt een correcte beoordeling te maken van een nood aan bescherming in uwen hoofde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsmede een schending van het beginsel "*patere legem qua fecisti*".

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt omdat niet alle feiten in het administratief dossier worden beoordeeld om tot een objectieve beoordeling van een gegronde vrees voor het leven, de fysieke integriteit of vrijheid te komen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij deze feiten enkel selecteert zodat deze kunnen leiden tot een weigeringsbeslissing.

De verwerende partij zou niet antwoorden op de elementen die verzoeker heeft aangebracht tijdens het verhoor van 10 juni 2011 bij de commissaris-generaal en hij wijst erop dat hij duidelijk verklaard heeft dat zijn relaas geloofwaardig is voor wat betreft de hoofdlijnen en dat de verwerende partij hem het voordeel van de twijfel moet geven. Verder voert verzoeker aan dat de verwerende partij evenmin antwoordt op de vaststelling dat verzoeker aan een specifiek risicoprofiel zoals door UNHCR geïdentificeerd voldoet. Hij verwijst naar het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en licht toe dat hij het risicoprofiel heeft: "*religieuze minderheden en personen die verondersteld worden de shariawet te overtreden.*" Omdat hij kan beschouwd worden als geloofsafvallige nu hij sympathie voor het christendom heeft geuit door interesses en het uitdelen van pamfletten tot bevordering van het christendom.

Hij verwijst vervolgens naar het document van het UNHCR getiteld "*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection Needs of Aylum-seeker from Afghanistan*" van 17 december 2010.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij ondanks voormelde informatie weet dat aan de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van 11 mei 2005 de niet terugleidingsclausule werd toegevoegd. De verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij hierdoor aangeeft dat er redenen voorhanden zijn dat er nood is aan subsidiaire bescherming. De beslissing van tijdelijk verblijf van DV van 7 juli 2011 werd afhankelijk gesteld van een substantiële en voortdurende wijziging in de omstandigheden in Afghanistan.

Aangezien de commissaris-generaal zelf de beleidsregels inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoeker heeft bevestigd is er sprake van een schending van het algemeen rechtsbeginsel "*patere legem quam fecisti*".

Verzoeker voert aan dat de er sprake is van contradictoire motieven aangezien de weigeringsbeslissing ingaat tegen de beslissing van 11 mei 2005. De motieven zijn volgens verzoeker niet deugdelijk, contradictoair of vals en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verzoeker houdt zich eveneens het recht voor om met toepassing van het artikel 39/76 van de vreemdelingenwet bijkomende stukken neer te leggen.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing aangaande de eerste asielaanvraag van verzoeker dat luidt als volgt:

“(…)

Uw aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet ontvankelijk beoordeeld, maar in dringend beroep besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 12 april 2005 tot een verder onderzoek. In de fase ten gronde echter werd u op 17 mei 2005 de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Tegen deze beslissing ging u in beroep doch de Vaste Beroepscommissie bevestigde op 11 april 2006 de beslissing van het CGVS. Hiertegen ging u in beroep bij de Raad van State die op 5 maart

2007 een conform arrest velde. Op 4 april 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam op 26 september 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 6526 van 29 januari 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 21 maart 2008 door de Raad van State verworpen.

(…)”

Gelet op het gezag van gewijsde van het arrest 6526 van 29 januari 2008 is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Verzoeker voert in het kader van zijn huidige asielaanvraag aan dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van redenen zoals aangegeven tijdens zijn eerste aanvraag. Verzoeker verwijst naar de onveilige situatie in zijn land van herkomst in het kader van de subsidiaire bescherming en legt enkele documenten neer, met name een Afghaans paspoort en een document van de Afghaanse ambassade met de namen van de hongerstakers.

Waar verzoeker verwijst naar het asielrelaas zoals weergegeven in het kader van eerdere asielaanvragen dient er op gewezen te worden dat dit geen nieuwe elementen zijn en de Raad zal deze elementen die verzoeker louter herhaalt niet behandelen.

Reeds in de eerste asielbeslissing bevestigd door de Vaste Beroepscommissie op 22 maart 2006 werd het door verzoeker aangehaalde verdelen van christelijke pamfletten als ongeloofwaardig afgewezen.

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker vooral een theoretische kritiek weergeeft omtrent zijn beslissing. Verzoeker gaat voorbij aan de bewijslast.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan die de bestreden beslissing in ander daglicht kan stellen en verzoeker komt niet tegemoet aan de bewijslast zoals hierboven uiteengezet. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus schaarde de Raad zich achter de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen afdoend verweer gelet op de bewijslast in hoofd van verzoeker.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij ondanks voormelde informatie weet dat aan de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van 11 mei 2005 de niet terugleidingsclausule werd toegevoegd. De verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij hierdoor aangeeft dat er reden voorhanden zijn dat er nood is aan subsidiaire bescherming.

De Raad kan verzoeker hierin niet volgen. Immers deze redenering gaat niet op gelet het actueel element die zich aandient in het kader van de aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (en ook de vluchtelingenstatus). De Raad verwijst dienstig naar de stelling van de commissaris-generaal in zijn nota die luidt als volgt: "(...) De commissaris-generaal dient bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Bovendien gaat het steeds om de

situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing, in casu 2011.(...)”

Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen moet er met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. De bestreden beslissing heeft dit op uitvoerige wijze gemotiveerd en verzoeker betwist noch weerlegt deze motieven betreffende zijn beperkte kennis over Afghanistan in het algemeen en Jaghori in het bijzonder, de reisweg van zijn dorp naar Ghazni, de gouverneurs van Ghazni, zijn scholing en familiesituatie en *taskara*.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DV) van 7 juli 2011 waarbij in toepassing van artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet een verblijfsvergunning van zes maanden verleend werd en de verlenging ervan slechts gebeurd onder voorwaarde van een onderzoek van de veiligheidssituatie in Afghanistan behoort tot de discretionaire bevoegdheid van DV en bindt de CG niet. Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet verleent de bevoegdheid aan de commissaris-generaal om vreemdelingen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts wat het voorgelegde paspoort, afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel, betreft merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land teisterden, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. De Afghaanse ambassade in Brussel heeft dit overigens zelf al, naar aanleiding van de afgifte van paspoorten en/of andere identiteitsstukken in diverse dossiers die aanhangig waren bij de Raad bevestigd. Dit document is derhalve geen bewijs van verzoekers geboorteplaats of verblijfplaatsen in Afghanistan.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. De verwijzing van de verzoekende partij naar het document van 11 oktober 2010 *“Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, regio’s subsidiaire bescherming”* is om die reden niet dienstig.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich kan beroepen op de schending van het beginsel *“patere legem quam fecit”* dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op dit beginsel daar hij nalaat aan te tonen welk reglement of verordening door de commissaris-generaal zelf werd uitgevaardigd en nu door de bestreden beslissing wordt geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS